

Pirmasis nykštuko Dulkės pasakojimas

Viktorija regija

– Brangieji, šį vakarą aš noriu papasakoti apie didį mūsų Motinos Gamtos stebuklą, vandens lelijų karalienę, kuriai žmonės davė skambų ir paslaptinę vardą: *Viktorija regija*. Koks tikrasis šios Gėlės vardas, gal žino tik dangaus žibintas mėnulis, kuris, pasak senos džunglių indėnų legendos, vieną labai gražią jauną indėnę pavertęs žvaigžde, nuleido tą žvaigždę į žemę, ant vandens, ir čia ji buvo pavadinta lelijų karaliene.

Atanasas Dulkė pakišo didįjį pirštą po kepure, pasikasė pakaušį – tai labai būdingas šio nykštuko charakterio bruožas – ir tęsė:

– Prieš keliasdešimtį metų man yra tekę klajoti po Pietų Amerikos džungles. Tai paslaptingas, apaugęs nežengiamais miškais kraštas. Jis išraižytas nesuskaičiuojamomis upėmis ir upeliukais, kuriuose knibždėte knibžda keisčiausios žuvys, gyvatės ir ropliai. Taigi, aš su savo palydovu, tikriau pasakius, su klajūnu ir lobių ieškotoju luotu plaukėme vis gilyn ir gilyn į džunglių karalystę. Plaukėme neskubėdami, pasiruošę bet kokiam netikėtumui. Staiga sraunus upės vanduo pagriebė mūsų laivelį, trenkė į povandeninius akmenis ir apvertė. Prisimenu, tuomet pagalvojau: Dulke, nejaugi taip negarbingai baigsis tavo gyvenimas, ir niekas nesužinos, kur prapuolė Atanasas Dulkė el Rabatas Goscipijus? Ak,

kokia lemties neteisybė! Tačiau mano bendrakeleivis, matyt, visada pasiruošęs bet kokiai džiunglių klastai, sugriebė mane, užsikėlė sau ant galvos ir išplaukė į krantą. Man beliko sušukti: „Valio!“

Artėjo naktis ir džiunglės prisipildė keisčiausių negirdėtų balsų, atrodė, milijonai nematomų būtybių stengiasi įbauginti mane, mažą žmogelį, ir aš pajutau, kaip virpa mano kinkos, taip taip, brangieji, kinkos! Juk niekam ne paslaptis, kad baimė pirmiausia įsimeta į kinkas, taigi. Bet bebaimis klajūnas paglostė mano pakaušėlį ir tarė:

– Atanazai, lipsime į medį, pasirinksim storą šaką ir pernakvosime, nes šiose vietose nakvoti ant žemės labai pavojinga. Džiunglių katės pumos, milžiniški šikšnosparniai, smaugliai ir gyvatės tyko ir puola giliai įmigusius keliautojus.

Mes taip ir padarėme. Tiesa, aš miegojau ne ant kietos šakos, o klajūno užantyje. Išaušus žmogus surentė plaustą ir leidomės tolyn. Pagaliau medžių tankmė prasiskleidė ir mes įplaukėme į didelį ežerą, teisingiau pasakius, tai buvo ne ežeras, o plati upės įlanka. Aš jau iš tolo pastebėjau kažką paslaptinai švytint, tad paraginau bendrakeivį smagiau irkluoti. Priplaukę arčiau mes išvydome neregėto dydžio ir įstabaus grožio lelijas. Žmogus sušnabždėjo: **Viktorija regija**, ir šis vardas nuaidėjo lygaus kaip veidrodis vandens paviršiumi.

Mieli bičiuliai, patikėkit, iki susitikimo su lelijų karaliene aš buvau apkeliavęs didesnę pasaulio dalį, tiesa, daugiau šiltus pietų ir pietryčių kraštus, tad esu daug regėjęs, patyręs ir šilto, ir šalto, bet nieko panašaus į šią gėlę nebuvau matęs. Kiekvienas šių lelijų lapas su atverstais rožiniais kraštais buvo panašus į milžinišką dubenį! Jo plotis siekė du žmogaus žingsnius! O švytintis žiedas – žingsnį! Prisiminkim, mieliai, uždumblėjusių kūdrų lelijas. Juk jas galima paimti ir padėti ant delno. Aš netvirtinu, kad mūsiškės lelijos negražios, bet jų grožis, palyginti su **Viktorija regija** grožiu, tik pelenės grožis, ne princesės. Žodžiu, mudu su bendrakeiviu žiūrėjome į nuostabų Motinos Gamtos stebuklą netekę žado ir užmiršę viską pasaulyje...

